

Spirit of Bosnia / Duh Bosne

An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal
Me?unarodni, interdisciplinarni, dvojezi?ni, online ?asopis

Moj dragi Zijo

Branko ?opi?

Znam da pišem pismo koje ne može sti?i svom adresantu, ali se tješim time da ?e ga pro?itati bar onaj koji voli nas obojicu.

Kasna je no? i meni se ne spava. U ovo gluho doba razgovara se samo s duhovima i uspomenama, a ja, evo, razmišljam o zlatnoj paucini i srebrnoj magli tvojih prica, i o strasnom kraju koji te je zadesio u logoru Jasenovac.

Pišem, dragi Zijo, a nisam siguran da i mene, jednom, ne ?eka sli?am kraj u ovome svijetu po kome još putuje kuga s kosom.

U svojim no?ima s najviše mjesec?ine, ti si naslutio tu apokalipti?nu neman s kosom smrti I progovorio si o njoj kroz usta svoga junaka Brke. Jednog dana ti se je i vidio, realnu, ovozemaljsku, ostvario se tvoj strašan san, tvoja mora.

Tih istih godina, ja sam, slu?ajem, izbjegao twoju sudbinu, ali, evo, ima neko doba kako me, za mojim radnim stolom, osvoji crna slutnja: vidim neku no?, prohладnu, sa zvjezdama od leda, kroz koju me odvode neznano kud. Ko su ti tamni dželati u ljudskom liku? Jesu li sli?ni onima koji su tebe odveli? Ili bra?a onih pred kojima je otisao Goran? Zar to nisu tamne Kiki?eve ubice?

Kako li smo nekada, zajedno, dje?a?ki, lirske zaneseni, tugovali nad pjesnikom Garisjom Lorkom I zamišljali ono praskozorje kad ga odvode, bespovratno, pustim ulicama Granade.

Bio sam, skorih dana, I u Granadi, geldao sa brijega osun?an kamenit labirint njenih ulica i pitao se: na koju su ga stranu odveli_ Opet si tada bio pored mene, sasvim blizu, I ne znam ko je od nas dvojice šaputao Lorkine rije?i pune jeze: "Crni su im konji, crne potkovice." Umnožavaju se po svijetu crni konji i crni konjanici, no?ni dnevni vampiri, a ja sjedim nad svojim rukopisima i pri?am o jednoj bašti sljezove boje, o dobrim starcima i zanesenim dje?acima. Gnjuram se u dim rata i na lazim surove bojovnike: golubijeg srca. Prije nego me odvedu žurim da ispri?am zlatnu bajku o ljudima. Njeno su mi sjeme posijali u srce još u djetinjstvu i ono bez prestanka ni?e, cvjeta i obnavlja se. Pržile su ga mnoge strahote kroz koje sam prolazio, ali korijen je ostajao, životvoran I neuništiv, I pod sunce ponovo isturao svoju neja?ku zelenu klicu, soj barjak. Rušio se za nejga oklop tenkova, a štitio ga I sa?uvao prijateljski povijen ljudski dlan.

Eto, o tome bih, Zijo, da šapu?em i pišem svoju bajku. Ti bi najbolje znao da ništa nisam izmislio i da se u ovome poslu ne može izmišljati, a pogotovu ne dobri ljudi i sveti bojovnici.

Na žalost, ni one druge nisam izmaštao, mrke ubice s ljudskim licem. O njima ne mogu i ne volim da pri?am. Osje?am samo kako se umnožavaju i rote u ovome stiješnjrenom svijetu, slutim ih po hladnoj jezi, koja im je prethodnica, i još malo, ?ini se, pa ?e zakucati na vrata.

Neka, Zijo... Svak se brani svojim oružjem, a još uvijek nije iskovana sablja koja može sje?i naše mjese?ine, nasmijane zore i tužne sutone.

Zbogom, dragi moj. Možda je nekom smiješna moja starinska odora, pradjedovsko koplje i ubogo kljuse, koje ne obe?ava bogzna kakvu trku. Jah, šta ?eš...

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License.